

PETRŐCZI ÉVA – CSERTA GÁBOR – CSERTA BALÁZS
KÖNYÖRGÉS, MÁRCIUSI HÓBAN

<https://www.youtube.com/watch?v=YY3AF4DmTuw>

(2:27)

Petrőczy szövegeit sosem lehet szentimentalizmuson, heves érzelemkitöréseken vagy erős ítélezéseken kapni. Mintha bármely olvasójának felkínálná a belehelyezkedés, a közösség lehetőségét, úgy invitál be (teljesen nem is kiismerhető, feltárható) világába, hogy nem kényszerít rá semmire. Petrőczy mindig csakis a saját nevében szól.

Idegen volna tőle bármilyen kollektívizmus – noha nem rekeszti el az utat az elől, hogy olvasója együttérzéssel, azonosulással, a közös elemekre való ráismerés örömeivel olvassa a verseket, nem akar valamilyen képzetes „mi” nevében beszélni.

És ahogyan már volt róla szó, minthogy a maga módján tudós költő, ebben a versvilágban – gyakran észrevétlenül – ott az európai kultúra (finom utalások, áthallások, idézetek formájában) és az európai vallások (reformáció, katolicizmus, judaizmus) motívumaikkal, rítusaikkal, szokásaikkal együtt. Nem afféle rátét, dísz, adalékanyag – ez a lírai én része, anyanyelve, természetes közege.

Kálmán C. György

**ELŐRENDELÉS 35% kedvezménnyel, 4 200 Ft helyett 2735 Ft-ért az
linken: <https://feketesas.hu/konyv/konyorges-marciusi-hoban/>**

Petrőczy Éva

összegyűjtött verseiből:

NAGYMAMA KEZE

két Margit emlékére

Három hűséges nemzedék
fiókjaiban lappangott Gyomán
ez a kép, felidézve azt a pillanatot,
amikor 1933 távoli nyarán
Tardos ügyvédék kertjében
összejött az ifjú Fischer Annie-val
megkoszorúzott, és jócskán
zenebolond társaság.

Igen. A nemrég
baráti kézzel retusált,
nyúzott-tört fotográfia
mára kész zenetörténeti ritkaság.

De nekem mégis mást jelent:

kinccsel felér a látvány,
hisz ezen a Barta Margit (Majsi!)
őrizte képen láthattam meg először

nagymamám, Vaniss Margit
eddig csak legendákból ismert, ifjú ujjait,
ezt a nagyapám, Péter vállán
könnyedén repdeső, gyakorta
billentyűkre szálló, tíz,
szépséges, hófehér lepkét.

A gyerekkori esték
(épp öten laktunk egy szobában,
a *burzsuj* zongoráról meg szó se essék!)
álom-hozója lett ez a két,
régen még lepke-szép kéz,
igaz, akkor már
sötétbarna foltokkal pettyezetten,
és időjósító fájdalom göbökkel.
Bár itt körözne,
csak egyszer, fölöttem.

CSAK EMLÉK, NEM VARÁZSLAT

*felnevelő keresztapám, az énekes-sebész
emlékére*

Dr. Nemerey Péter
(Petróczi Éva blogja)

Karácsony, csodák évada.
Amit nem remélsz, valóság lehet.
Hiszékeny kézzel érintem meg
elvesztett arcod drága kámeáját,
de távoli és monitor-hideg.
Régi, poros kazetta,
karsú, ezüstös lemezre mentve,
a hangod rajta – olykor – felzeng.

Én nem tárgyaktól
remélek kegyelmet.

Ez itt csak emlék, nem varázslat.
Mégis erőre kapva
éneklem, halkán,
együtt Veled:

„Ó, terjeszd ki, Jézusom, oltalmazó szárnyad.”

RICHARD WAGNER MODORÁBAN

Walter von Stolzing
énekre termett torkán
Beckmesser maga a gyilkos,
dal-sebző, száraz,
alkalmatlan elődök
asztaláról mohón

és balgán elcsent,
szánalmas morzsa.

Csak az a szörnyű szabály-ketrec,
az a hamis dalnoki KÁNON,

az a minden tiszta
és szabad hangot
gyűlölő, penészes TABULATUR
hullana végre darabokra.

EGY NORVÉG NÉPDALRA

*„Muzsikálgat a legény,
a leány csak sír, szegény”*

Per, a hegedűs

Ti, lányok, óvakodjatok,
mert aki muzsikába fog,
nem nézi, dallal kit sebez,
könnyre könny, ha húrja fölzeng,
hol pereg...

Ti, lányok, óvakodjatok,
mert aki muzsikába fog,
nemtörődöm vadász,
gyanútlan hajfonatok
csillogó erdejében
csak húzza-húzza szépen,
gyilok a hangszer

könnyelmű kezében.

FÜZŐ RAJTAM...

Alma Mahler emlékére

Fűző rajtam a némaság,
testem és lelkem belerokkan,
hogy nem élhetek a *hangokban*.

De olykor-olykor
mégis *előtörnek*,
és váratlanul felzeng
egy-egy tiltott kis
dallam bennem.

Ötvenhét percnyi muzsikámat
adhattam nektek, semmi többet.
Életmű ez is, miért tagadnám.
Csakhogy, romokban.